

HON KALLAR MIG DOTTER

Åsa Danielson Grimpe

HON KALLAR MIG DOTTER

Åsa Danielson Grimpe

Förlagshuset Siljans Måsar
www.siljansmasar.com
ISBN 978-91-88939-73-9

© Åsa Danielson Grimpe, 2021

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen
Omslagbilder: istockphoto.com

Grafisk form: Hansson Produktion
www.hanssonproduktion.se

Tryck: ScandBook, 2021
www.scandbook.se

Innehåll

<i>Förord</i>	7
<i>Prolog</i>	11
<i>Isis & Helios</i>	13
<i>Tidig barndom</i>	17
<i>Sen barndom</i>	21
<i>Ung vuxen</i>	27
<i>Uppvaknandet</i>	33
<i>Naturandarna</i>	37
<i>Initieringen</i>	43
<i>Moder Jord</i>	47
<i>Kärlek</i>	61
<i>Drömmen</i>	67
<i>Vänner</i>	71
<i>Bekräftelse</i>	72
<i>Rädsla</i>	74
<i>Begränsningar</i>	75
<i>Uppgivenhet</i>	79
<i>Döden</i>	81
<i>Förlåtelse</i>	83
<i>Tacksamhet</i>	84
<i>Följa hjärtat</i>	86
<i>Fördomar</i>	87
<i>Lycka</i>	88
<i>Älska fullt ut</i>	90

<i>Djurens budskap</i>	93
<i>Friskare liv</i>	101
<i>Ohälsa</i>	102
<i>Kampen</i>	110
<i>Grundlig förändring</i>	113
<i>Balans</i>	117
<i>Livsmedelsindustrin</i>	121
<i>Kost & Näring</i>	125
<i>Utrensning</i>	138
<i>Träning eller rörelse</i>	141
<i>Återhämtning</i>	144
<i>Din väg</i>	146
<i>Hjärnan</i>	148
<i>Enklare livsstil</i>	150
<i>Huáscars rike</i>	153
<i>En värld i ljus</i>	157
<i>Reinkarnation</i>	165
<i>Epilog</i>	169

Förord

Den här boken handlar om sanningen om livet, mitt liv. Sedan barndomen har jag känt att det är något jag ska göra, att jag är ämnad för något speciellt. Detta har drivit mig och utvecklat mig, legat som någon sorts grundplåt i hela min tillvaro, vad helst jag har tagit mig för. Stundtals har jag blivit väldigt trött på denna känsla och varit frustrerad över att inte veta vad jag ska göra, vad som är mitt kall.

Som barn var jag övertygad om att alla människor hade samma känsla, att alla hade en speciell plats att fylla. Precis som pusselbitar där alla bitar är unika och har en egen plats. Ingen annan plats fungerar, endast denna enda. Det var först i tonåren jag förstod att det inte alls var på det viset. Jag blev häpen och undrade varför. Det har varit en lång och svår väg att vandra. Ibland har jag kämpat emot för att jag ville vara som alla andra. Den kampen var dock dömd att misslyckas, men det visste jag inte då. Det var en fantastisk känsla när jag äntligen hittade mitt kall.

Att jag var medial och kunde kommunicera med naturandar hade jag ingen aning om förrän jag var 36 år. Jag älskar kontakten med alla stora och små varelser. Det är lärorikt, givande och roligt. Framför allt ger det mig mycket kärlek. Och all den trygghet jag kände som barn i mammas och pappas famn kom åter men på ett annat storslaget vis. Jag hoppas att många fler ska få uppleva den här fantastiska världen.

Idag lever jag i två världar, en andlig där jag har kontakt med andra varelser och en där människan styr på sina villkor. Det är inte alltid självklart. Den andliga kontakten har varit till och från, eller mer eller mindre intensiv. Jag har många gånger tappat fotfästet men alltid letts tillbaka. Jag vill inte längre förneka min andliga sida. Resultatet är att jag lever i två världar, men med förhoppning om att de två världarna ska bli en.

Boken har kommit till på uppmaning av Moder Jord som vill att jag ska förmedla allt hon och flera naturandar har lärt mig under mitt liv. Det är med stor ödmjukhet jag förmedlar det jag har fått till mig till dig. Det som har blivit min sanning. Informationen har kommit till mig i olika omgångar i bilder, som känslor, i ord och ibland genom rak kunskapsöverföring. Kommunikationen kan ske på vilket språk som helst, det har ingen betydelse. Det har blivit ett digert pussel att lägga. Eftersom jag är skeptiker har jag bett att få bekräftelse på det som kommit till mig och det har jag fått, ibland i överflöd. Bekräftelsen har kommit till mig på olika vis: Genom mitt arbete, när jag samtalar med andra, ibland från en bok, en tidning eller ett tv-program. Kunskapen vi människor bär på är stor men vi behöver bli bättre på att dela den med varandra och att samarbeta. Tillsammans har vi all den kunskap vi behöver för att leva friska liv utan negativ påverkan på miljön. Nyckelordet är *tillsammans*.

Om du liksom jag är skeptiker och kanske inte förstår allt jag skriver så gör det ingenting. Försök dock att hålla ett öppet sinne. Tänk så här: om det här är sant, vad innebär det för mig? Det du inte förstår eller kan ta till dig nu kan bli aktuellt längre fram. Du kanske behöver läsa boken många gånger. Vi är alla unika och tar till oss information på olika vis. Kanske får du liksom jag rysningar i kroppen när du hör en sanning som talar direkt till ditt hjärta, ditt inre jag.

Grunden för allt mitt arbete har sitt ursprung i naturen. Genom att förstå hur naturen fungerar, förstår vi oss själva. Den fysiska människan har sitt ursprung i naturen och skapelsen som sådan kommer från samma urkraft. Eftersom jag har fått till mig saker under större delen av mitt liv har det gjort att jag har fått tid på mig för att förstå och för att kunna implementera det i min vardag. Kanske kan jag med denna bok väcka dig till ett bättre liv, ett liv i ljus och kärlek. Det här är min sanning.

Prolog

Idag när jag var på väg hem från skolan såg jag en liten humla som satt på en blomma. Året var 1972 och jag gick i första klass. Jag gick längs den lilla landsvägen där vårt hus låg bara några hundra meter längre bort. Det var en varm höstdag och många insekter började bli lite slöa. Det var inget märkvärdigt med den lilla humlan egentligen men just denna humla var väldigt liten och extra gullig. Den satt där på blomman, sög i sig nektar och såg så söt ut att jag inte kunde motstå den. Jag tog helt sonika och plockade upp den med mina små fingrar och lade den i min andra hand och klappade den försiktigt, försiktigt, den var ju så liten. Den var lika mjuk och go' som jag föreställde mig. Den varken brände mig eller flög iväg. Det var först när jag hade kommit hem som jag såg till den att flyga, för jag skulle gå in – och så flög den.

Humlan har alltid fascinerat oss människor eftersom den är stor och klumpig och borde inte kunna flyga, men gör det ändå. Precis som humlan kastar jag mig rakt ut i det okända och tänker att det går säkert bra. Denna händelse är ett signum för den jag är, nyfiken, ganska orädd, vill gärna undersöka och förstå hur saker och ting fungerar. Mitt liv är präglad av naturen, och hjälpen vi kan få därifrån är ovärderlig. För en bättre lärare än så kan vi inte få. Naturen har otroligt mycket att lära oss, men vi behöver stanna upp och se oss omkring. Det är så lätt att missa de där små stunderna som ger oss så mycket.

Isis & Helios

Jag befinner mig i en grotta. Här är kallt, fuktigt och mörkt. Jag ligger på golvet och det värker överallt. Mannen som är mitt liv och min kärlek har spärrat in mig här. Slagit mig sönder och samman. Jag förstår ingenting.

Vid det här laget hade Isis ögon vant sig vid mörkret. Grottan var ganska stor och tom. Hela hennes kropp skakade både av chock och av köld. Hon förstod ingenting och undrade vad det var som hände. Hon var omtöcknad och hade svårt att samla sina tankar. Hon tyckte hon hade legat där i dagar. Hon undrade var han var någonstans. Samtidigt både fruktade hon och önskade att han skulle komma tillbaka. Önskan att få reda på varför han slog henne var stark. Att förstå vad det var som pågick. Men rädslan över att han skulle fortsätta att slå henne innan hon hann samla sig var överväldigande stor.

Isis och Helios hade levt sida vid sida under lång tid. Tillsammans med några hundra andra individer hade de fortsatt med den gudomliga skapelsen här på Jorden. Allt hade gått som planerat och de hade levt i samklang med Moder Jord och allt som fanns omkring dem. Den lilla gruppen samarbetade med varandra och levde i symbios med naturen runt omkring dem. Livet var behagligt och alla njöt i fulla drag.

Isis och Helios var de första själarna som föddes. Guds första försök att skapa liv av hans liv. Därefter kom fler och fler. De var alla

delaktiga i skapelsen av den fysiska världen. Det var en fantastisk tid att se allt ta form. De kunde följa växlingarna på nära håll och se hur de olika skapelserna kom och gick. Det enda som saknades var möjligheten att få uppleva det hela på plats. Att vara en del av skapelsen. En idé började ta form och det beslutades att man skulle skapa människan för att de som andliga varelser skulle kunna leva i fysisk form. Då skulle de kunna uppleva allt med egna sinnen, samtidigt som de fortsatte skapelsen på plats. Det var en genial idé.

Ingen av människorna hade någon aning om hur länge de hade levt på Jorden. Tiden är irrelevant när man har evigt liv. De skapade hela tiden nya frukter och grödor som de kunde avnjuta, vackra platser som de besökte och djur av alla de slag som de kunde kela med eller bara glädjas åt. Man levde ett lustfyllt liv. Över tid hade de upptäckt njutningen och vad den innebar. Det var njutningen som till allt större del styrde människornas fortsatta skapelse. Det fanns egentligen ingen gräns för vad de kunde hitta på. Isis största glädje och njutning var att få skapa i naturen tillsammans med Moder Jord och Helios. Han var hennes tvillingsjäl, hennes motsats. I samband med att Gud upptäckte att han kunde invertera ljuset och på så vis få fram en motsatt bild började livet att ta form. Tvillingsjälar är varandras motsatser och speglar varandra. Under tiden på Jorden hade Isis och Helios liv bundits samman mer och mer. Känslorna de hade för varandra som fysiska varelser var starka. Som själar kunde de förnimma det, men de hade aldrig kunnat känna det eller inse hur det kunde kännas.

På sista tiden hade dock Helios inte varit sig riktigt lik. Deras djupa samtal blev färre och Isis känsla av att han höll sig undan växte sig allt starkare för var dag. Hon såg att några av de andra i omgivningen tittade lite konstigt, men hon antog att de också såg att det var något

annorlunda med Helios. De andra pratade lite sinsemellan, men Isis var alltför upptagen med sitt skapande så hon tänkte inte så mycket på det mer än att det säkert skulle gå över.

Atos, en av de andra männen i gruppen, hade börjat närma sig henne. Han verkade mest nyfiken och ställde frågor om hennes skapande. Det var allmänt känt att Isis var den absolut bästa av dem i skapandet. Hon visste att de andra tyckte att hon var helt fantastisk i sitt skapande, så hon tog det mest som en komplimang med alla hans frågor. Under flera dagar pågick hans uppvaktning och hans aldrig sinande ström av frågor. Strax innan Helios sinne blev som förbytt kom Atos fram till Isis och viskade i hennes öra att han ville bli lika bra som hon och frågade om hon ville hjälpa honom. Han skrattade lite generat när han sa det. Isis vände sig mot honom, skrattade lite generat hon också och sa glatt att självklart kunde hon det. I nästa ögonblick såg hon ur ögonvrån hur Helios stormade emot dem. Med ett par långa kliv var han framme. Han slängde Atos åt sidan och tog tag i Isis långa blonda hår och böjde hennes huvud bakåt. Han stirrade ner i hennes blå ögon med sina svarta. Det formligen lös av raseri ur hans ögon. Han slog henne hårt i ansiktet och släpade henne fram till en närliggande grotta. Hon hann se att Atos låg kvar på marken, förskräckt. Även de andra såg helt tagna ut. Vad var det egentligen som pågick? Isis förstod ingenting.

Hon visste inte hur länge hon hade legat i grottan. Det kändes som dagar. Helios hade varit inne ett par gånger. Ömsom skriket åt henne och ömsom muttrat. Där emellan hade han både slagit henne och sparkat henne. På avstånd hade hon kunnat höra några röster men hon hade inte kunnat urskilja vems eller vad som hade sagts. Allt hade varit ett enda töcken.

Helios stormar in i grottan igen.

Jag stönar och försöker prata men har svårt att få fram orden. Allt värker i kroppen och jag har svårt att forma munnen. Om jag bara kan få veta varför han är så arg. Jag har aldrig upplevt något liknande tidigare. Knappt aldrig någon ilska över huvud taget. Hans energier känns helt annorlunda, trasiga på något vis. Dessa tankar hann gå igenom mitt huvud innan han nådde fram till mig där han återigen tog tag i mitt hår och började slå mig. Hårt, hårt! Allt svartnar.

Tidig barndom

Jag går i första klass i Grebbestad där jag är född och har mamma som fröken. Alla frågar hur det är och det är helt okej. Jag fick själv välja om jag ville ha henne eller hennes kollega som fröken men det tyckte jag inte spelade någon roll. Det enda som intresserade mig var att hamna i samma klass som min bästis, men det visste inte mamma och kunde heller inte ta reda på så jag fick välja ändå. Egentligen var det nog så att mamma hade blivit tillfrågad hur hon ville ha det men hon kunde inte avgöra det själv och frågade mig istället. Hur jag valde? Ja, det vet ni ju redan. Och min bästis, ja hon hamnade naturligtvis i den andra klassen.

Där i Grebbestad levde jag det liv som jag ville. Jag bodde i en villa ihop med mamma och pappa och mina tre syskon. En ganska stor familj där jag var minstingen, nästan fem år yngre än min närmsta syster. Det hade både sina fördelar och sina nackdelar. Jag föddes stark i sinnet och blev ännu starkare eftersom jag ofta fick slåss för mina rättigheter i familjen, då jag väldigt ofta fick höra att jag var för liten för än det ena och än det andra. Den styrkan har jag haft god nytta av genom hela livet.

Livet i denna idyll till fiskesamhälle var idealiskt för en person som jag. Här levde jag nära naturen dit jag ofta gick. Jag påbörjade mina egna vandringar och upptäcktsfärder redan när jag var två år gammal till min mammas stora förfäran. Det räckte med att hon tittade bort ett litet ögonblick så hade jag gått i väg. Det var ju gott och väl när

det hände på hemmaplan där alla kände mig och visste att jag brukade gå på egna strövtåg, så att de kunde se till att jag kom välbehållen hem igen. Annat var det när jag gav mig i väg på egen hand på Isle of White. Mycket folk, många pirer som gick långt ut i havet och en plats där ingen mer än min familj visste vem jag var. Det tog en timme innan de hittade mig, fullt upptagen med att studera någon kul grej och inte ett dugg bekymrad över att jag var själv. Vaddå själv, här var ju massor av folk och mamma och pappa fanns ju här någonstans. Dessutom var jag aldrig själv, jag hade alltid sällskap av naturandar. Något jag har förstått nu men aldrig tänkte på då. Denna nyfikenhet och utforskarglädje har följt mig genom livet och det som jag främst utforskar är just livet självt.

Under mina första barnår i Grebbestad var jag ett med naturen. Jag var ofta ute och utforskade, studerade allt jag såg från småkryp till större djur och fåglar. Min benägenhet att rymma var egentligen inte alls att jag rymde utan jag gav mig helt enkelt ut på upptäcktsfärd. Jag var aldrig rädd, som jag minns, bara väldigt nyfiken på världen. När det blåste ute brukade jag ta på mig mammas eller pappas ytterkläder, sätta mig på yttertrappan i mitt tält till jacka och njuta av blåsten. Jag minns den här tiden som en mycket sorglös tid. Jag kände mig trygg hemma, trygg i omgivningarna, trygg med mina vänner och framför allt så hade jag naturen runt omkring mig.

Eftersom båda mina föräldrar var lärare så var de alltid lediga på skolloven, vilket alla lärare var förr. Det innebar att vi fick mycket tid tillsammans. På somrarna var vi ofta ute på sjön. På den tiden, i slutet av 60-talet och början av 70-talet, hade man båt för att kunna åka ut och fiska. Vi hade den även för nöjes skull och ibland sov vi över på båten alla sex, vilket säkert var väldigt udda då. Jag minns det som att vi var ute på sjön hela somrarna.

De flesta minnen jag har från den här tiden handlar mest om min tid ute i naturen och alla de upptåg jag gjorde. Allt i syfte att studera. En dag gick jag längs den lilla smala landsvägen hem från byn. Det var som tur var inte mycket trafik på den tiden, för när jag såg något som intresserade mig glömde jag helt bort alla tankar på världen runt omkring mig. Den här gången var det en skalbagge som kom krypandes rakt över vägen som jag var tvungen att följa med för att se vart den gick. För att kunna se den bättre kröp jag på alla fyra bakom den. Långsamt men säkert tog vi oss över mot den andra sidan vägen. Jag tappade helt bort tid och rum. När vi hade kommit ungefär halvvägs över var det något som fick mig att titta upp och där stod en bil med ett äldre par i som väntade på mig. Hur länge de stått där hade jag ingen aning om. Eller som den gången jag hittade en ganska stor myrstack med de små söta svartmyrorna. Stackmyrorna hade jag lärt mig att akta mig för, då de hade stuckit mig några gånger men de små svartmyrorna var ofarliga, trodde jag. Jag började med att sätta mig framför deras bo för att studera dem, men det tog inte lång stund förrän min nyfikenhet tog överhanden och jag ville se hur det såg ut på insidan. Jag grävde mig försiktigt in med min lilla hand och kom allt djupare in i stacken. Helt upptagen med min uppgift märkte jag inte ens att de hade börjat krypa uppför min arm. Dessa fredliga små myror kan bli arga de också och jag kan meddela att är de tillräckligt många som biter samtidigt så känns det. Det fick jag erfara den gången. Alltid lär man sig något.

Alla minnen från den här tiden i Grebbestad, mina första sju och ett halvt år, rörde sig väldigt mycket i och omkring naturen. En lugn och harmonisk tid där jag hade möjlighet att upptäcka världen på egen hand. När familjen flyttade till Västervik blev livet helt annorlunda.

Sen barndom

I augusti 1973 flyttade hela familjen till Västervik. På andra sidan Sverige. Till ett annat hav, bort från naturen och in till en stad. Jag saknade mitt Grebbestad. Det var mitt hem. Där fanns allt det jag behövde. Jag minns inte alls vad mamma och pappa berättade om vår förestående flytt. Jag visste ju att vi hade köpt hus i Västervik för vi hade tidigare varit och besökt platsen. De hade till och med visat var jag skulle gå i skolan. Men jag förstod ändå aldrig att det innebar att vi inte skulle komma tillbaka till Grebbestad. Att det inte längre skulle vara vårt hem.

Jag minns att jag sa till mina nya vänner jag fick i skolan att vi snart skulle åka tillbaka till Grebbestad. Vi var i Västervik för att hälsa på, inget annat. Det tog två år innan jag slutade att tänka på Grebbestad som mitt hem och att vi snart skulle åka tillbaka dit.

Jag hade inga problem att finna nya vänner men jag hade ändå svårt att finna mig till rätta. Livet var totalt annorlunda i Västervik. Här bodde vi i ett stort hus mitt inne i stan vid en trafikerad gata. Här var hus, bilar och folk överallt. Västervik är ingen stor stad men i mina mått mätt var det väldigt stort mot vad jag var van vid. Klimatet var mycket tuffare och hårdare bland mina nya vänner än vad jag var van vid och jag kände att jag behövde ändra på mig för att passa in. Jag blev en annan person helt enkelt, en person som inte riktigt var jag och som jag inte riktigt tyckte om heller. Jag började ljuga och svära, stal både från min familj och från affärer och gjorde

inte det som mina föräldrar bad mig om. Allt för att passa in. Jag gjorde ont mot dem som betydde allra mest för mig, mina föräldrar och mina syskon. Jag blev hård och kall men inombords skämdes jag och mådde ganska dåligt. Under alla år jag bodde i Västervik ville jag bort därifrån, för jag hade tappat kontrollen över mig själv och mitt beteende och visste inte hur jag skulle komma ur det.

Det finns många fina minnen från den här tiden också, trots allt. Jag hade fått några fina vänner som jag trivdes bra med och mer kunde vara mig själv med men ändå inte helt. Det finns ingen jag klandrar för det som blev, utan jag har lärt mig mycket från den här tiden. Så här i efterhand inser jag att det som felades mig var att jag tappade kontakten med naturandarna. Hade jag haft kunskap och medveten kännedom om dem skulle jag naturligtvis kunnat upprätthålla den kontakten. Åtminstone med lite hjälp. Men den kontakten jag hade var inte på ett medvetet plan. Därför förstod jag aldrig vad som var fel.

Eftersom jag var yngsta barnet av fyra och dessutom några år yngre än mina syskon innebar det att jag hade äldre föräldrar än de flesta av mina kompisar. Det var lite pinsamt, tyckte jag. Jag upplevde att mina föräldrar hade strängare uppfostringsmetoder och var lite mer gammaldags över lag, vilket gjorde att jag skämdes över dem. Innerst inne skämdes jag dock mest över mig själv som över huvud taget kände så. Alla dessa tankar om att jag måste vara på ett sätt för att passa in som egentligen inte var jag skapade konflikter i mig. I mina mörkaste stunder när jag var ensam med mina tankar och satt och rannsakade mig själv mådde jag väldigt dåligt. Jag visste att det var fel, kände mig väldigt ensam, utanför, att jag inte hörde hemma där. Det fanns något som spirade inom mig, något som ville komma fram, men jag visste inte hur jag skulle kunna vara för att passa in och samtidigt vara jag. Ofta satt jag i min ensamhet och funderade över

vem jag var. Ibland var jag helt övertygad om att jag inte hörde hemma här på Jorden alls utan att jag kom från en annan planet. Inom mig kände jag mig väldigt gammal, flera tusen år, men utåt agerade jag som ett barn. Ett barn som gjorde allt för att passa in men där allt blev fel.

De här inre konflikterna ledde till att jag inte längre tyckte om mig själv. Men det stannade inte med det. När jag var i början av tonåren och hade fått lite mer kunskap om världen utanför, och vad människan ställde till med, tyckte jag att vi människor inte borde finnas alls. Jag kände fortfarande stor anknytning till naturen och eftersom jag inte längre hade den runt husknuten hade jag börjat titta på alla naturprogram som gick på tv. Jag minns att jag tänkte att delfiner som anses ha ungefär samma hjärnkapacitet som vi människor är mycket klokare än vi. De nöjer sig med att vara i sina relationer till varandra och till sin omgivning. De är inte tvungna att hävda sig utan accepterar sin plats i naturen och inser att allt hör samman. Varför kan inte vi människor göra detsamma? Eftersom vi inte kan det ställer vi till elände inte enbart för oss själva utan för allt liv på Jorden. Har vi då inte förbrukat vår rätt att leva? Svarta tankar om mig själv ledde till svarta tankar om min omgivning.

När jag var i tonåren fann jag ett hatobjekt i pengar. Det var pengarna som fick mig att börja stjäla, inte jag. Det var pengarna som var orsak till nästan allt elände, tyckte jag, inte enbart för mig själv utan för världen i stort. Jag började därför hata pengar. Jag kunde inte se att det inte var pengarna i sig som var problemet utan att jag inte vågade vara mig själv. Att jag kände att jag måste vara någon eller något annat för att passa in. Jag började leta orsaker till att jag mådde dåligt utanför mig själv istället för att rannsaka mig själv och mitt inre.

Att nå mitt inre var dock inget främmande för mig. Under hela min uppväxt, även efter jag flyttade till Västervik, hände det ganska

ofta när jag satt i tankar för mig själv att jag hamnade i meditativt tillstånd. Ibland försvann jag helt, bortkopplad från omvärlden, borta från tid och rum. Det var i de här stunderna som jag fick till mig information från andra sidan. Denna förmåga, eller vad man ska kalla det, har jag haft med mig in i vuxenlivet. När det blev en trend på 80-talet att meditera drog jag med en kompis på det, men jag tyckte inte det gav mig särskilt mycket. Jag tyckte jag gjorde det bättre själv.

Likasa har döden alltid varit en del av livet för mig. Jag har aldrig ifrågasatt om det finns ett liv efter döden. För mig har det varit självklart och fullkomligt naturligt. Lika naturligt som att vi måste andas för att överleva. Att det rör sig om en transformation från ett liv till ett annat. Att andra har ifrågasatt det förstod jag först någon gång mitt i barndomen, vilket jag tyckte var jättekonstigt. Lika konstigt tyckte jag det var när jag förstod att inte alla visste att det fanns liv på andra planeter, det är ju självklart att det finns. För mig har det alltid varit så. Samtidigt kunde jag inte förklara för någon hur jag kunde veta det, jag bara visste det. Den kunskapen har funnits där hela tiden och jag har egentligen inte haft orsak att ifrågasätta det. Inte ens när jag insåg att det inte var lika självklart för alla andra. Konstigt nog ifrågasatte jag aldrig kunskap jag hade med mig eller den som kom till mig utan jag ifrågasatte mer mig själv som person. Ju mer jag letade efter orsaker till mitt beteende och till mitt jag, desto sämre mätte jag. Men jag fortsatte ändå att söka svaren utanför mig själv istället för att lyssna till mitt inre.

Precis som pengar var våld ett annat inslag i livet som jag hade väldigt svårt att acceptera och förstå i mina unga tonår. Grabbarna i Västervik hade en förmåga att alltid slåss under helgerna. Åtminstone var det så jag upplevde det. Var det några turister i stan gav de sig gärna på dem. Om inte de fanns så kanske de kunde hitta några stackars ”bönder” som var inne i stan på helgen för att förlusta sig. Om inte

de heller fanns till hands gav de sig på varandra. Detta tröttnade jag på fullkomligt och det gav mig ytterligare orsak till att vilja flytta. Jag visste inte då att det är en vanlig företeelse bland testosteronfyllda unga pojkar, oavsett var de bor. Återigen letade jag orsaker utanför mig själv till att jag mådde dåligt.

Mina ungdomsår präglades starkt av dessa svarta och jobbiga tankar som gjorde att jag ville fly, komma bort från allt elände. Jag har dock insett att jag var långt ifrån ensam med den här typen av svarta tankar i ungdomsåren. Som tur är växer man upp och blir lite klokare och tänker lite klarare. Det är egentligen först under de senaste åren jag har börjat följa mitt hjärta och lyssna till min inre röst. Först nu har jag insett hur tokigt det blev när jag inte gjorde det och hur mycket starkare jag känner mig nu. Jag önskar att jag hade kunnat få hjälp med den insikten långt tidigare i livet. Vad mycket personligt lidande jag hade kunnat slippa.

Det var flera olika saker i mitt liv och i min uppväxt som gjorde att jag ifrågasatte mig själv och den jag var. Flera situationer som föll sig naturligt för mig men inte för andra. Ju fler saker jag upptäckte där jag var annorlunda, ju mer ifrågasatte jag mig själv. Istället för att söka svaren inom mig försökte jag hitta svaren utanför, vilket var omöjligt. Jag gjorde allt jag kunde för att passa in och förefalla normal. Och i takt med att jag förnekade den jag verkligen var mådde jag allt sämre.

- Kära Moder Jord, kan du sända mig en guide och lärare för att hjälpa mig med mitt andliga arbete?

Många människor tror att man kan tala till Gud och att Gud svarar. Om Gud är energi och allting annat består av energi, måste vi även kunna tala med andra andliga varelser. Tänk om du kan tala till Moder Jord och hon kan höra dig, vad tror du hon skulle säga?

Hon kallar på oss, allt du behöver göra är att lyssna.

Läsarreaktion:

»Det här är en bok som hjälper läsaren att finna en väg till välmående och glädje. Texten ger positiv energi som kan bidra till förmågan att förbättra. 'Hon kallar mig dotter' är en välbehörlig bok som kan hjälpa många människor på vägen till ett lyckligare och mer balanserat liv.«

 **Förlagshuset
SILJANS MÅSAR**

ISBN: 978-91-8893-973-9

9 789188 939739